

ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ, 1

ਪਾਪ

ਰੋਜ਼ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ, ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਜੁੜਨਾ, ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣਾ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕੌਣ ਰੋਕਦਾ ਹੈ? ਮੁਜਰਮ ਤਾਂ ਪਾਪ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਗਲਤੀਆਂ ਪਾਪ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਲੱਛਣ ਹਨ। ਪਾਪ ਖੁਦਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਪਛਾਣ ਪਾਪ ਬਾਰੇ ਡੂੰਘੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ। ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਅੱਡ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕ ਪਾਪ ਵਿਚ ਮੁਰਦਾ ਹਨ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2: 1)। ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇਲਾਜ ਦੀ ਨਹੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀਅਤ ਇਕ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਹੈ (ਫ਼ਲਸਫ਼ੇ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧ ਕੇ)। ਸਿਰਫ਼ ਮਸੀਹੀਅਤ ਹੀ ਅਸਲ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਭਾਵ ਪਾਪ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀ ਹੈ! ਪਾਪ 100 ਫ਼ੀਸਦੀ ਨਰਕ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ 100 ਫ਼ੀਸਦੀ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਹੈ। ਲੰਦਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਇਕ ਲੇਖਕ ਨੂੰ, ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਹਰ ਸੰਪਾਦਕੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਮੁਕਾਉਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?’’ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਜੀ. ਕੇ. ਚੈਸਟਰਟਨ ਨੇ ਖੂਬ ਕਿਹਾ ਸੀ:

ਸੰਪਾਦਕ ਸਾਹਿਬ:

ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ? ਮੈਂ ਹਾਂ।

ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਸਵਾਸਪਾਤਰ

ਜੀ. ਕੇ. ਚੈਸਟਰਟਨ¹

ਪਾਪ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਣ, ਪਾਪ ਜਾਂ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪਾਪ ਅੱਜ ‘‘ਬਾਹਰ’’ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗੱਲ ਨਾਲ ਠੋਕਰ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ। ਪਾਪ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਪਾਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਪਰ ਮੈਂ ਇਕ ਭੱਦਰ ਪੁਰਖ ਹਾਂ, ਭਲਾ ਮਾਨਸ ਹਾਂ।’’ ਨਹੀਂ! ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪਾਪੀ ਹੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੋਂਬਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਰੂਪਰੇਖਾਵਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਚਰਚ ਬੁਲਿਟਨਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੀਆਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਡੇਵਿਡ ਫੈਡਸ ਦੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ:

ਪਾਪ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਹਕੀਕਤਾਂ

- (1) ਪਾਪ ਇਕ ਕਰਜ਼ਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 6: 12-15)।
- (2) ਪਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪਰਾਏ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਯਸਾਯਾਹ 59: 1, 2; ਰੋਮੀਆਂ 3: 10, 23)।
- (3) ਪਾਪ ਸਾਨੂੰ ਮੁਰਦੇ ਐਲਾਨਦਾ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2: 1)।

ਮੁਕਤੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਹਕੀਕਤਾਂ

- (1) ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਛੁਡਾਇਆ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2: 13-15)।
- (2) ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 2: 16; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5: 17-21)।

(3) ਜਿਸ ਸਾਨੂੰ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 3:3, 5, 7; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:17; 1 ਪਤਰਸ 1:18-25)।

ਖੁਦਾ ਪਾਪ ਨੂੰ ਸਾਥੋਂ ਵੱਧ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਾਪਣ ਦਾ ਸਾਡਾ ਪੈਮਾਨਾ ਖੁਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਮਾਜ ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪ। ਪਾਪ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਹੈ। ਹਰ ਪਾਪ ਦਾ ਕਾਰਣ ਕਾਮਨਾ (ਯਾਕੂਬ 1:12-15) ਭਾਵ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਖੁਦਾ ਪਾਪੀਆਂ ਲਈ ਹੀ ਤਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ 'ਬਹੁਤੇ' ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਾਪ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ (1 ਯੂਹੰਨਾ 2:1, 2)। ਜਿੰਨੀ ਵੱਧ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਓਨਾ ਹੀ ਸੁਰਗ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵੱਧ ਹਕੀਕਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਸਾਨਦਾਰ ਥਾਂ ਵਿਚ, *ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ* ਹੋਵੇਗਾ!

ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ

ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦਿਨ ਭਰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੁਆ ਕਰੋ। ਦਿਨ ਭਰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰੋ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ਗਿਣੋ। ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਾਹ ਲੈਣ, ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣ, ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਦੀਆਂ 'ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ' ਬਰਕਤਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨਾ ਉਸ ਦੀ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਰਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਸੁਕਰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਜ਼ਬਾਨੀ ਨਿਆਮ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਖੁਦਾ ਦਾ ਸੁਕਰ ਕਰੋ। ਇੱਕੀ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਇੱਕੋ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਉਹ ਆਦਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਦਤ, ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ ਬਣਾ ਲਵੋ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਸੁਕਰ ਕਰਨਾ ਨਾ ਛੱਡੋ, (1 ਥੋਮਲਨੀਕੀਆਂ 5:18)। ਖੁਦਾ ਸਾਥੋਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਉਹ ਸਾਥੋਂ ਸੁਕਰੀਆ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਨ ਦਾ ਚਾਹਵਾਨ ਹੈ! ਮੰਗਤੇ ਹੋਰ ਕਹਿ ਵੀ ਕੀ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਰੋਜ਼ ਚੱਲਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਖੁਦਾ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਕਦੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਦਿੱਕਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਚੰਗੇ ਅਤੇ ਮਾੜੇ ਹਰ ਵਕਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਸੀ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:11-13)। ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ ਦੀ ਥਾਂ ਕੰਗਾਲੀ ਵਿਚ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਬੜੇ ਘੱਟ ਲੋਕ ਕਾਮਯਾਬੀ, ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਪਚਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਗਰੀਬ ਦੇਸਤ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਅਮੀਰ ਬਣ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਤੌਰ ਤਰੀਕਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਪਰ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ ਜ਼ਰੂਰੀ ਖਰਾਬ ਕਰ ਲਿਆ। ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, 'ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਉਦੋਂ ਵਧੀਆ ਲਗਦਾ ਸੀ ਜਦ ਤੂੰ ਗਰੀਬ ਸੀ।' ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੀ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ (ਕਿਸ ਦੇ) ਹਾਂ। ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਹੈ।